

SØNDAG FOR DE FORFULGTE

Introduksjon til tekstrefleksjonen til Shadi fra Iran

av Thor-André Holten, sokneprest i Grefsen menighet

Hjemme i bokhylla står det mange bøker som jeg har tenkt at jeg skal få lest. Selv om de er kjøpt for mange år siden står de der fremdeles urørt, og siden jeg ikke vet hva som står i dem, så har de heller ikke gitt meg særlig mye. Men det er én bok som skiller seg ut. Ikke fordi jeg har lest boka, men på grunn av bokas tittel – «Hvis du vil gå på vannet, må du komme deg ut av båten». Det er noe ved den tittelen som trigger noe i meg. For hvem vil ikke gå på vannet?

Noe av de som har gjort sterkest inntrykk på meg i møte med Stefanusalliansen, er menneskers fortellinger om å bli forfulgt for sin tro. Historier om mennesker som i tillit til Jesus går over i båtripen og følger han. Dette minner Shadi fra Iran oss om. Hun har skrevet en tekstrefleksjon som jeg tror mange predikanter vil ha stor glede av å lese i forberedelsene til søndag for de forfulgte! Shadi minner oss om viktigheten av tillit – både i menneskelige relasjoner, og i relasjonen til Gud. Samtidig utfordrer Shadi oss til å stole på Gud, og «trusting that he will not let us drown». Her har vi i Norge mye å lære av den forfulgte kirke og deres historier om å stole på Gud uansett hvordan livet ser ut.

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

Et spørsmål om tillit

En refleksjon fra Matteus 14:22-34

av Shadi Fatehi

For noen år siden holdt den britiske filosofen O'Nora O'Neill en serie foredrag på BBC med tittelen «A Question of Trust», «Et spørsmål om tillit».

I sine forelesninger diagnostiserer O'Neill den voksende «kulturen av mistenksomhet» i Vesten, og påpeker at tilliten til institusjoner går ned.

Hun argumenterer for at den viktigste måten Vesten har forsøkt å møte denne tapte tilliten på, er ved å prøve å lage en verden der behovet for tillit er eliminert. Åpenhet er, ifølge O'Neill, blitt det viktigste vestlige idealet, da det antas at hvis det blir gjort nok forespørsler om alt institusjoner gjør, hvis det blir utført tilstrekkelig kontroll og undersøkelser av dem som leder institusjonene og hvis de riktige tiltakene settes inn for å holde institusjoner ansvarlige, så vil alle eventuelle skjulte agendaer bli avslørt. Derfor er det ikke lenger nødvendig å stole på institusjonene våre.

Selv om O'Neill her snakker på et samfunnsnivå, opplever vi også det tap av tillit som hun beskriver, på et personlig nivå. Mange av oss har fått vår tillit til andre skadet. Ofte prøver vi å gi oss selv en følelse av sikkerhet ved å prøve å kontrollere så mye av verden rundt oss som vi kan for, som O'Neill antyder, unngå å måtte stole på noen utover oss selv.

Men, som O'Neill understreker, å tro at vi kan leve uten tillit er en ren illusjon. Det er umulig å leve uten tillit. Alt vi gjør krever tillit. Spørsmålet

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

er hvem, eller hva vi velger å stole på. Og hvem eller hva er verdig vår tillit.

I Matteusevangeliet (14: 22-34) blir disiplene konfrontert med spørsmålet om tillit. De befinner seg i en skremmende situasjon der de tror de har sett et spøkelse på vannet (vers 26).

Selv om Peter først setter sin lit til Jesus, kommer ut av båten og går på vannet, begynner han å tvile og synker. Også han blir redd (vers 30). Vil disiplene stole på at Jesus er den han sier han er? Og vil Peter stole på at Jesus vil redde ham fra å drukne?

Som Jesus påpeker, har disiplene liten tro (vers 31). Det greske ordet for tro her kan oversettes med tillit. Med andre ord, disiplene sliter med å stole på Jesus. I stedet for å ha tillit til ham, tviler de på ham. Men til tross for at de ikke stoler på ham, forblir Jesus trofast mot dem. Han strekker hånden ut mot Peter og redder ham fra å synke (vers 31), han stilner også vinden (vers 32)

Slik som disiplene blir vi også stadig konfrontert med spørsmålet om tillit. På dager der vi er urolige og på lysere dager, uansett hvilken situasjon vi er i, er spørsmålet om hvem eller hva vi vil betro våre liv. Og det kan være at vi, som disiplene, sliter med å stole på Gud. Det kan være at vi kan lære av den forfulgte kirken i Iran.

Selv om mange kristne i Iran er blitt avvist av familien, har mistet jobber og mulighet til utdanning, er blitt tvunget til å forlate hjemlandet og har tilbrakt uker, måneder og til og med år i fengsel på grunn av sin tro på Jesus, er livene deres preget av en vedvarende tiltro til Gud.

Nasser Navard Gol-Tapeh er en iransk kristen som soner ti års dom i Evin-fengselet i Teheran på grunn av sin lederrolle i et nettverk av

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

underjordiske huskirker. Han har siddet i fængsel siden januar 2018.
Tidligere i år skrev Nasser følgende dikt:

*"Be my guide, O Christ, in captivity,
Do not turn away from me,
So that the roaring waves of captivity do not wash me away.
May I whisper Your name to the turbulent waves of captivity,
And may this name open doors.*

*Who does not rejoice in watching the sunrise?
You are the perfect light,
Like your Father in the heavens.*

*You called us;
You brought us fresh wine.
Your word is sweet to listening ears,
But it has no place in emotionally empty souls;
It resides in the hearts of those who love you passionately.*

*Your burden, O Christ
Is light for anyone who carries it.
Oh, how much you love mankind;
Oh, how pleasant you are!
When I think of your love,
Fear turns away from me.*

*Whenever I want to worship you,
I do not know how to express my joy.
When I am seeking you,
Within my heart, I find you;
The rest that you give me!*

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

*Maybe I will also be worthy to hear your call;
How beautiful is your praise on my lips!
Dear ones, the ship of Christ has anchored;
Its load is eternal crowns,
And its captain is Christ.
Anchored for us to embark on it,
He accepts the heavy laden.*

*Beloved Christ,
Cleanse me with hyssop too,
So that I can cross your boundless sea,
And this year may be a new year,
When all the faithful and the saved rejoice and worship in your lifeboat."*

Nassers tillit til Herren er tydelig gjennom dette diktet. Det er denne tilliten som gjør at hans "frykt forsvinner". Det er hans tillit til Gud som har gitt ham styrke til å holde ut de tøffeste omstendighetene.

I dag, uansett hvilken situasjon vi befinner oss i, inviterer Gud oss, gjennom sitt ord, til å stole på ham. Jesus hvisker til oss: «Vær modig. Det er jeg. Ikke vær redd. " (vers 27) Vil vi, som Nasser, velge å betro ham livet vårt?

Måtte Gud hjelpe oss alle til å reagere slik Nasser og Peter gjorde, å gå ut av båtene, i våre liv, og gå på vannet mot Jesus (vers 29). I tillit til at han ikke lar oss drukne.

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

PARS THEOLOGICAL CENTRE

Iran har en av de sterkeste kristne vekkelsene i verden i dag. Pars Theological Centre hjelper undergrunnsmenigheter i Iran. Dette er en organisasjon som er helt og fullt iransk; drevet av iranere som ser det som sitt kall å forme ledere til kirken i Iran. Deres visjon er «en grunnfestet persisk kirke, ledet av ledere som lærer av Kristus, lever som Kristus og gjør disipler for Kristus».

Kjernen i virksomheten er tredelt: Teologisk undervisning, lederutvikling og åndelig fostring. Plattformene dette skjer på et TV og internett samt konferanser og mentor-virksomhet.

**SØNDAG
FOR DE
FORFULGTE**

<https://www.bbc.co.uk/radio4/reith2002/>
<https://articleeighteen.com/features/8164/>

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte